

tægtsarrest. — Naar Lovforslaget derhos fører til, at den ufkyldig Arresterede dog ikke skal have Erstatning, naar han selv er Skyld i, at han er bleven belagt med Varetægtsarrest, er det Noget, der følger af sig selv. Det er et Tilfælde, der let kan indtræde. Man kan saaledes tænke sig, at den Fængslede har paataget sig Skylden for at fri en Anden, en Slægtning eller Ægtefælle, for Strafsansvar eller har henledet Opmærksomheden paa sig som Skyldig, for derved at give den rette Skyldige Leilighed til at bringe sig i Sikkerhed, eller, hvad der stundom forekommer, at en Person, der er ufkyldig, er saa taabelig at tro, at han baader sin Sag ved i Stedet for at lægge Sandheden aaben frem at give en løgnagtig Fremstilling af Fakta og derved giver Anledning til, at han bliver sat i Varetægtsarrest. I saadanne Tilfælde vil der naturligvis ikke tilkomme den Paagjældende nogen Erstatning. — Medens jeg saaledes ikke har Noget at indvende imod de Tilfælde, i hvilke der efter Forslaget skal gives Erstatning for Varetægtsfængsel, kunde jeg ønske, at den ærede Forslagsstiller havde medtaget et Forhold til. Han har udeladt Forskjelligt, saaledes det Tilfælde, hvor en Ufkyldig er bleven dømt. Det er jo et Tilfælde, som heller ikke har megen praktisk Interesse; det vilde iøvrigt ikke være vanskeligt at begrunde, men jeg kan fuldstændig billige, at Forslaget ikke indeholder Bestemmelser for dette Tilfælde paa Grund af de processuelle Vanskeligheder, man vilde komme til efter Processens nuværende Ordning. Men, som den ærede Forslagsstiller udtalte, da han indbragte sit Forslag, har han med Villie ogsaa udeladt et Tilfælde til, som det forekommer mig, der var god Grund til at tage med, nemlig det Tilfælde, hvor Noget er bleven belagt med Varetægtsarrest, skjøndt han efter Grundloven ikke lovlig kan belægges med Varetægtsarrest, fordi den Straffeparagraf, hvorefter han skulde dømmes, ikke hjemler højere Straf end Bøder eller simpelt Fængsel. Den ærede Forslagsstiller udtalte, at han ikke medtog dette Tilfælde, fordi Dommeren i dem ordentligvis vilde have forset sig paa en saadan Maade, at han vilde kunne drages til Ansvar for sin Handling, og man vilde, naar man i dette Tilfælde paa-

lagde Statskassen Forpligtelse til at give Erstatning, komme ind paa det store Spørgsmaal om Statskassens Forpligtelse til at staa til Ansvar for sine Embedsmænds Handlinger, et Spørgsmaal, som han mente, at man ikke skulde søge at faae løst ved det foreliggende Lovforslag. Men jeg kan ikke se Andet end, at man meget godt kan medtage dette Tilfælde uden at komme ind paa Spørgsmaalet om Statens Ansvar for sine Embedsmænd. Der er nemlig ikke Noget til Hinder for, at man paa et Grundlag kan have Rettigheder overfor Staten og paa et andet Grundlag overfor Embedsmændene. Naar man først har Bestemmelse om, at den, der bliver belagt med Varetægtsarrest f. Ex. i en Tyvssag, men senere findes at være ufkyldig, skal have Erstatning, saa omfatter Forslagets Bestemmelser i saa Henseende baade det Tilfælde, hvor Embedsmanden har havt god Grund til at belægge Vedkommende med Varetægtsarrest, og det Tilfælde, hvor han har havt Anledning dertil. Har Forhørsdommeren af Fjendskab eller Uforstand belagt en Mand med Varetægtsarrest som sigtet for Tyveri, skjøndt det fra første Færd aabenbart er Tilfældet, at han er ufkyldig, vil han jo have sin Tiltale mod Dommeren; men dette vil selvfølgelig ikke udelukke, at han ogsaa maa have Tiltale overfor Staten. Har han Ret til at faae Erstatning, fordi han har været uforskyldt arresteret i Tilfælde, hvor der var Grund til at indlede Undersøgelse imod ham, maa dette lige saa meget gjælde i det Tilfælde, hvor der ikke har været Grund til at gjøre det. En lignende Betragtning frembyder sig ogsaa i det Tilfælde, hvor Noget er bleven belagt med Varetægtsarrest, skjøndt han efter Lovgivningen ikke kunde belægges med Varetægtsarrest. Naar Grundloven siger, at Ingen kan belægges med Varetægtsarrest, medmindre han har gjort sig skyldig i en Handling, som kan medføre højere Straf end simpelt Fængsel eller Bøder, saa forbyder Paragrafen udtrykkelig, at der tilføies den Skyldige anden Lidelse end Straffen. Naar saa en Embedsmand, som Statens Repræsentant, alligevel paafører ham denne Lidelse, forekommer det mig, at Billigheden taler for, at Vedkommende maa have Krav paa at faae Erstatning af Staten uden at